

Martinus

A Szombathelyi Egyházmegye havilapja

XVII. ÉVFOLYAM 7. SZÁM

2024. JÚLIUS

ÁRA: 300 FT

www.martinus.hu

VÁRNAK AZ ÉLMÉNYEK

MEGNYÍLTAK A NYÁRI TÁBOROK EGYHÁZMEGYÉNKBEN IS

Krisztus szíve szerinti papokká váljatok!

Papszentelés a székesegyházban

Dr. Székely János megyéspüspök 2024. június 22-én szombaton délelőtt pappá szentelte Járfás Ádám, Pongrácz Benedek, Rákos József és Rátkai István diakónusokat.

Családtagok, barátok és az egyházmegye hívei jelenlétében zajlott a szentelés a Székesegyházban. A 4 fiatal Győrben, illetve Budapesten végezte tanulmányait, az elmúlt 1 évben az egyházmegye különböző plébániáin töltötték gyakorlati idejüket.

Szentbeszédében a megyéspüspök a szentmisén felolvasott szentírási szakaszokhoz a papságra vonatkozóan fogalmazott meg üzeneteket.

Az olvasmányban az Úrnak Jeremiás prófétához intézett szavait hallottuk: „Mielőtt megalkottalak anyád méhében, már ismertelek; mielőtt megszületté volna fölszenteltelek és prófétának rendeltel a nemzetek javára”. Prófétának és papnak lenni nem csak funkció és feladat, ennél sokkal mélyebb titok: a szívünket, az egész lényünket érinti meg. A Biblia nyelvén az ismeret valami rendkívül mély, szerelemhez hasonló megpecsételtséget, egységet jelent. Mielőtt elvesznének a sok papi teendőben mindig éljétek át, hogy a papság ennél több: Krisztusé lenni, eggyé válni vele.

A szentleckében Pál apostol Timóteushoz írt leveléből hangzott el részlet: Ne hanyagold el magadban a kegyelmet, amit a prófétai szó és a kézfeltétel által kaptál. Székely János felidézte, hogy kispapként sok időt töltött a kápolnában, és egy evangéliumi szakasz mélyen belevésődött, amikor Péter kiszállt a csónakból és elindult a vízben Jézus felé. Papnak lenni nem természetellenes, de nem is egészen természetes, hanem természetfeletti, mint a vízben járás. Adig tudok a víz felszínén maradni, amíg a kegyelem emel, amíg Krisztusra nézek. Éljetek kegyelemben, Krisztusban.

Ne hanyagoljátok el a kegyelmet: Isten ígését ami táplál, a szentségeket, az imádság lelkületét. Az evangéliumban – többek között – ezt a részt olvastuk: „Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.” Hogyan küldte egy szülőtt fiát az Atya? Úgy, hogy mindent odaadott, egész önmagát, a keresztség szeretett. Krisztus nem olyan módon lett főpap, nem olyan módon élte a hármasság küldetését mint külsődleges feladatot, hanem a lényében lett pontifex, azaz hídverő. A lényében lett hiddá Isten és ember között.

Az első papi küldetését a prófétait nem csak azzal végezte, hogy tanított, hanem benne az Ige testté lett. A pásztori küldetését nem azzal végezte Krisztus, hogy összegyűjtötte és szervezte az egyházat, hanem, hogy a testét adja nekünk ételül és így leszünk Krisztus testtévé, egyházzá. A megszentelés küldetését nem azzal végezte Krisztus, hogy szertartásokat mutatott be. Önmagát áldozta fel a kereszten. A pap sem csak azzal végzi a megszentelést, hogy misét mutat be, szentségeket ünnepel, hanem önmagát egészen odaszenteli Istennek. Ebben a mélységben éljétek a papságotokat. Legyetek hiddá lényetekkel, Isten és ember között, hangsúlyozta Székely János, aki mind a négy szentelendőhöz intézett pár mondatot, felidézve életük egy-egy meghatározó, Isten jelenlétét jelentő pillanatát és a szentelési jelmondatukhoz is fűzött egy-egy gondolatot.

A szentmise végén a Szent Márton oltárnál imádkozott Székely János a jubiláns papokért és az újonnan szenteltekért, akik újmisési áldásban részesítették a megyéspüspököt, paptestvéreiket és a híveket.

| ELISMERÉSEK

Egyházmegyei elismerések átadása

A papszentelési szentmise végén dr. Székely János megyéspüspök egyházmegyei elismeréseket adott át. Tiszteletbeli kanonoki címet adományozott a Szent Márton kultusz érdekében tett fáradozásaiért Aigner Géza letenyei plébánosnak;

Kiss László körmendi plébánosnak, akinek megyéspüspöke hálása a külsőségeket kerülő, derűs természetéért, imádságos lelkületéért; Dr. Perger Gyula székesegyházi plébánosnak buzgó lelkipásztori szolgálatáért, valamint a Szily János Látogatóközpont művészi berendezéséért és működtetéséért.

Wimmer Roland atyának pedig a dömlői címzetes apáti címet adományozta gazdasági és lelki ügyekben végzett munkájáért.

Az elismerésben részesülőknek gratulálunk, szolgálatukra Isten áldását kérjük.

Jézus segíts!

A papszenteléskor köszöntötte az egyházmegye papsága és hívei nevében és jelenlétében a jubiléum atyákat dr. Székely János megyéspüspök. Az idei évben id. Molnár János atya pappá szentelésének 60. évfordulóját, Molnár Árpád atya 50., míg Bognár István, Merkli Ferenc és Molnár Szabolcs atyák 25. évfordulójukat ünneplik. Lapunkban az aranymisést Molnár Árpád atyával olvashatnak interjút, akinek újmisést jelmondata: „Vesd az Úrra gondodat, s Ő gondoskodik rólad!” 54. zsoltár

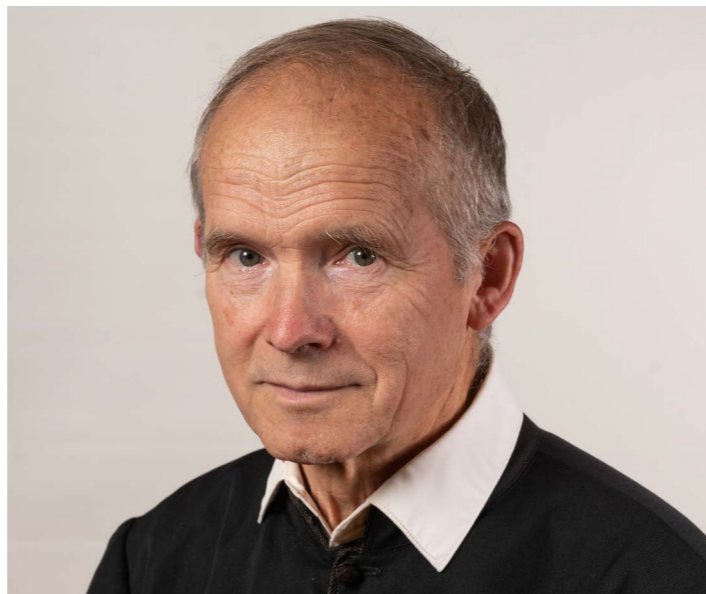
Mikor tapasztalta meg, hogy a Gondviselő Isten a te nyerén hordozta?

1979-ben Kutschi András káplán hívott Czesztochowába, Lengyelországba gyalogos zarándoklatra. 2 hét szabadságot kaptam a plébánosomtól. Elindultam pénz nélkül gyalog és autóstoppal. Csodálatos módon egyszer kellett csak a vasútállomáson éjszakáznom Csehszlovákiában, visszautasítva egy jó lelkű, de gyáva ember meghívását. Utolsó napon már együtt gyalogolhattam a magyar zarándokokkal, akik Varsóig repülővel, onnan 10 napon keresztül gyalogoltak a zarándokhelyre.

Hogy indult a papi pályája?

Édesapámat már a születése előtt papnak szánták, de őt ez nem érintette meg. Szüleimnek nyolc gyermeke született, én voltam a hetedik. A hat fiúból hárman tanultunk papi szemináriumban. Végül ketten lettünk papok. János bátyám 1964-ben volt újmisést. Sok év késéssel jöttem rá, hogy Brenner János vértanúsága után fél évvel egy negatív dolog hatására kaptam az ösztökélést a Szalézi templomban 1958-ban. Középkorban nagy lelki segítséget kaptam Rátkai István atyától, aki 1967-ig volt káplán a Ferences templomban Szombathelyen.

1969-ben Szombathelyen öten jelentkeztek erre a pályára, köztük voltam én is. Négyen közvetlenül az érettségi után voltunk. Egy fő, Bakó László, munkásként érettségizett, ő nyolc évvel idősebb volt nálunk. Paál Ferenc, Komáromi Ferenc és Decs István katonai behívó miatt két évvel később kezdte meg a tanulmányait, s így ők két évvel később is szentelődtek. 1972-től lelkesített engem a munkás papok példája (édesanyám már a papi szeminárium előtt javasolta, hogy szerezzek szakmát). A diakónusszentelés után meg szerettem volna szakítani a tanulást, mert egy ideig gyárban akartam dolgozni, mint munkás. Ezt azonban lelki atyám, Brüchner Ákos nem ajánlotta, és így a tervem nem valósult meg. A Munkás Jézus tisztelete azóta is előttem lebeg. 1974. június 13-án, Szent Antal napján püspökünk, Fábrián Árpád pappá szentelt. A Gondviselő Istennek köszönöm, hogy a következő évben Kiss Lajos jezsuita szerzetes egy hónapra hazatért a dél-amerikai misszióból és beszélt nekem a Szentlelkes megújulásról. Később Bellér Lajos atya elmondta, hogy csodálatosan fellendült a hitélet a Fülöp-szigeteken a karizmatikus megújulásnak köszönhetően. 1976-tól a görög vizsgára készülve, hetente jártam Takács Gyula biblikus atyához. Ő szintén beszélt a Szentlelkes közösségek áldásos munkájáról. Fontos volt számomra, hogy mielőtt protestáns karizmatikus lelkészekkel találkoztam, már voltak információim saját egyházamon belül. Szintén 1976-ban látogattam meg Bereczki Sándor lelkész közösségét. Két éven át félévente mentem el a gyülekezetükbe. Bereczki Sándor az utóbbi évtizedekben a szenvedélybeteg fiatalok számára rehabilitációs céllal otthont és munkát biztosított.

Kérem, beszéljen állomáshelyeiről!

Először, mint káplán, Zalaszentgyörgyre, egy családias légkörű plébániára kerültem. A következő helyem Zalaegerszeg volt. Ott egy temetésen a zsoltárt idéztem, hogy az istentelenek napjaik felét sem érik meg, ugyanis a fősírhelyekre csak Krisztust-tagadó temetést engedélyeztek. Emiatt áthelyeztek Sárvárra, a Szent László Plébániára. Az ottani plébános minden roma temetést rám bízott. Két év elteltével Schmidt József pap - tanár arra kért, hogy pár hónapra menjek Vasvárra. A pár hónapból tizenegy év lett. Ekkor 1991-et írtak. És még mindig - tehát összesen 17 éven át - káplán voltam.

1991 őszén, mint plébános, Kámba kerültem. Két év múlva Pannonhalmán Michael Marsch domonkos atya által tartott lelkigyakorlaton vettem részt. A német szerzetes, aki pszichoterapeuta végzettséget szerzett az egyetemen, rehabilitációs céllal depressziós betegeket fogadott be a Szent Rafael Kolostorba. Terápiájuk nagyon egyszerű és ősi módszer volt: az Oltáriszentség előtt délelőtt, délután egy-egy órát csendben elidőztek. Magam is megtapasztaltam az ilyen Szentségimádás gyógyító hatását, amikor a későbbi kórházlelkészi szolgálatom ideje alatt a kiégés jelei mutatkoztak nálam. Elmentem soron kívül győnni és ettől kezdve minden nap fél órára csendben beültem a kórház kápolnájába: „Itt vagyok Úr Jézus.” Ezzel kapcsolatos Kovács Sándor püspök atyánk utolsó beszéde, amit 1972-ben, már nyugdíjasként mondott nekünk, papságra készülőknek: „Gyermekeim, visszatekintve hosszú életemre, sajnálom és bánom, hogy amikor lelkileg gyötörtek egyházunk ellenségei, akkor nem ide jöttem először az Oltáriszentség elé.” Pedig sokszor adorált a kápolnában. 1993-ban Marsch atya áldása nyomán jött létre Kámban a Szent József Közösség. A közösség célja szenvedélybeteg, családból kutasított, esetenként börtönviselt férfiak segítése volt. Nagy segítséget jelentett számomra megboldogult

Béla öcsénk égi támogatása. Ő rendszeresen járt, mint alkohol beteg a Katolikus Alkoholmentő Misszióba. Halálos ágyán azt kérte tőlem, hogy tegyünk valamit életszerűen az iszákosokért. Éppen azon a héten kezdtünk el járni a Kálváriára, a Kékkeresztes összejövetelekre.

Hogyan éltek a közösségben?

Családiasan. Önfenntartóak voltunk. A gondozottaktól a lakbérért és az enivalóért 1 – 1 órabér összegét kértük naponta. A pénzt a környéken végzett munkájukért kapták. Emellett kötelező volt napi két óra társadalmi munka. Esténként hatan - heten ültünk étkezni az asztalhoz. Sem a püspöktől, sem az államtól nem kaptunk és nem is kértünk segítséget. A Gondviselő Isten meglepő módon gondoskodott rólunk: jólelkű segítők is hoztak néha enivalót számunkra. Egy nálunk lakó nyugdíjas pap bácsi az egyik vacsora után megjegyezte: „Nektek üres a hűtőszekrényetek, de mindig jól laktok!” Reggel zsolozsmával kezdtük a napot és estét, vacsora után, elmentünk a templomba rózsafüzért imádkozni. Egyik pártfogoltunk orvosi ellenőrzés mellett elhagyta az erős antidepresszáns tablettáit, olyan szépen megerősödött testileg - lelkileg. Tizennégy évig éltem együtt a közösség tagjaival.

Mikor tartotta az ezüstmiséjét?

1999-ben. A szentképemre Izajás próféta 38,15 szentírási részét írtam: „Istenem, egész életemben dicsőítelek minden szenvedésemért.” Sajnos a kedd reggeli papi zsolozsmából kikerült ez a csodálatos rész. Száz évvel ezelőtt egy híres tudós (Nietzsche) – bután – azt mondta, hogy „Isten létét a szenvedések miatt tagadhatjuk”. Ezzel szemben sokszor a gyötrelmem vezeti vissza a „tékozló fiút az irgalmas Atyához”.

Hova került a kámi évek után?

Szombathelyre, mint kórházlelkész. A testi-lelki szenvedőkhöz kaptam meghívást. Nagy segítséget jelentett számomra, hogy 17-18 éves koromban orvos bátyám építkezésénél együtt melóztunk az ő kollégáival.

Molnár Árpád atya és testvére id. Molnár János atya hálaadó szentmiséje a szombathelyi Székesegyházban pappá szentelésük 50. és 60. évfordulóján.

A betegágy melletti szolgálatom közben fontosnak tartottam a halálhoz közeledőket és családtagjaikat arra inteni, ha van bennük sértődöttség, harag egymás iránt, béküljenek ki!

A kórházban tizennégy évet szolgáltam. 2010-ben egy másik város pszichiátriai osztályára hívtak a kétségbeesett szülők 22 éves fiúkhöz. A nyugdíjas István püspökatyához mentem tanácsot kérni. Nagyon egyszerű ötlete volt Konkoly püspök úrnak: a keresztelés alkalmával mindig imádkozzuk az exorcista könyörgést, most is bátran imádkozd, s ha jónak látod, kend meg a homlokát a keresztelendő olajával.

A betegek olaját 1979 óta mindig magamnál hordtam, 2011 óta már a keresztelendő olaja is mindig nálam van. Egy másik eset, egy 19 éves fiút kezeltek a pszichiátrián. Kétségbeesett édesanyja és édesapja könyörögtek: itt már csak az Úr Jézus tud segíteni, nem használnak sem a gyógyszer, sem a terápia. Elmentek Budapestre egy híres pszichiáter professzorhoz, ő is megvallotta, hogy tehetetlen a fiúval szemben. Istennek hála, hogy a görögkatolikus Metropolit, akivel teljes egységben vagyunk, fogadta a szülőket és a „problémás” fiatalembert. Hívott oda egy idős és egy fiatal pszichiáter orvost. Fülöp püspök atya miután meghallgatta a szülőket és a fiatalembert nagyon egyszerű tanácsot adott: Havonta gyónjanak és rendszeresen áldozzanak.

Ma is tapasztalom, az áldott betegek imádságának és bőjtölésüknek jótékony hatását.

Ha jól számolom, már a 2021 – es évnél tartunk. Mi történt ezután?

Mint plébánost, egy zalai faluba, Csesztregre vezetett a Lélek, és most ott szolgálom.

Zsolozsmánkban kézzelfoghatóan működik a Szentlélek: Dr. Szentmártoni Mihály professzor atya kimutatta orvosokkal karöltve, hogy a zsoltárok rendszeres olvasása, éneklése gyógyítja a depressziót.

„... hogy megtegyem a Te akarodat. Erre vágyom, Istenem, törvényed örömmel tölti el szívemet” (39,9. zsoltár)

„Nekem ez zarándoklat volt a legjavából”

Fekete Szabolcs Benedek segédpüspökkel beszélgettünk a római nemzeti zarándoklatról

2024. április 23-25. között zajlott Rómában a nemzeti zarándoklat, amelyen a Szombathelyi Egyházmegyéből, mások mellett, részt vett Fekete Szabolcs Benedek segédpüspök is. Szabolcs atyát az élményeiről, tapasztalatairól kérdeztük.

COPYRIGHT © VATICAN MEDIA

Mi volt ennek a nemzeti zarándoklatnak a célja, miért lett meghirdetve?

Az apropó az abból adódott, hogy tavaly itt volt nálunk a Szentatyá. Az őszi püspöki konferencián felmerült annak az ötlete, mint terv, hogy ezt megköszönjük, és jó lenne, ha nem csak egy delegáció menne ki, hanem egy zarándoklattal mennénk ki a szent városba, Rómába. Első nekifutásra azt gondoltuk, hogy ezt ott ősszel meg is ejthetnénk, de irreális lett volna akkor megszervezni egy zarándoklatot, úgyhogy ennek kapcsán jött az ötlet, hogy az első éves évfordulón viszonzzuk a Szentatyá látogatását.

Erre a zarándoklatra csoportok is mentek, illetve egyéni utazók is voltak, ha jól tudom, nem csak az országból, de a határon túlról is érkeztek hívek.

Így van. Ez a nemzeti zarándoklat azt jelenti, hogy minden magyar hivatalos volt. Felvidéktől kezdve Erdélyen át, Délvidékről jöttek a magyar testvérek. Kb. ezeröttszázan lehettünk, ahogyan saccolták.

A Szombathelyi Egyházmegyéből hányan vettek részt ezen a programon?

Nem sokan, ugyanis úgy jártunk, hogy amikor meg akartuk hirdetni, itt Szombathelyen, meg Zalaegerszegen, hogy legalább egy-egy busz induljon, a szervezéssel megbízott

utazási iroda már nem tudta vállalni, mert nem volt rá kapacitásuk. Úgyhogy az lett a döntés, hogy akkor a plébániákra bízunk, próbálják meg a saját maguk módján megszervezni a zarándoklatot. Úgy tudom, hogy busz nem ment a Szombathelyi Egyházmegyéből, viszont jó néhány ismerőssel találkoztam úgy Szombathelyről, mint Zalaegerszegről, tehát Zala és Vas megyéből.

A zarándoklat három napot ölelt fel, minden nap más bazilikában tartottak szentmisét. Ezekon kívül voltak szervezett programok, vagy azt egyénileg, vagy aki csoporttal ment, annak a csoporton belül lett megszervezve?

Minden nap volt egy szentmise, valamelyik pápai bazilikában, de csak ez volt az adott napnak a programja, illetve az utolsó nap volt a Szentatyával való találkozás. Az nem szentmise volt, hanem a VI. Pál teremben egy rövid, félórás audienca volt. A csoportokra rá volt bízva, hogy a csoportvezető milyen programokat talál ki. Hát bőven lehet Rómában találni, úgyhogy ez még rövid idő is volt. Én azt láttam, hogy a nap végére a zarándoktestvérek meglehetősen elfáradtak, de azt gondolom, hogy nagyon aktív napjaik voltak.

Az egész zarándoklatnak talán a csúcspontja volt a Ferenc pápával való találkozás. Milyen volt találkozás újra a Szentatyával és ő hogyan emlékezett vissza az egy évvel ezelőtti magyarországi látogatására?

Amikor érkezett a Szentatyá, előtte rózsafüzért imádkoztunk. Számomra ez nagyon kedves és meghatározó élmény volt, hogy együtt imádkozott ezeröttszáz magyar, és miután elhalkult az imádság, csendben vártuk a Szentatyát. Szerintem ez egy kicsit furcsa is volt neki, mert ő hozzá van szokva, hogy amikor van egy pápai kihallgatás, akkor tapsvihar, bekiabálások vannak. Mi ilyen imádságos lélekkel vártuk, és azt láttam, hogy ennek a Szentatyá úgy örült. A végén nyilván rajtunk is úrrá lett az ováció, elénekeltük a pápai himnuszt, és volt tapsvihar is. De a folyamata ez volt, hogy mi imádságos lélekkel voltunk ott, hiszen amikor Rómába megyünk, akkor elsősorban az egyháznak a szülőhazájába megyünk. Nekem a nagy élmény, bocsánat, mégsem a pápával való találkozás volt, hanem utána a szentmise a Szent Péter-bazilikában, ahol van a katedrálja Szent Péternek. Az apostol sírja fölött bemutatott szentmise, nekem az volt a csúcspont.

Szabolcs atya hogyan élte meg ezt a zarándoklatot?

Megmondom őszintén, nekem ez pihenés volt. Olyan néhány nap volt, amikor nem volt rám bízva semmi. Nem nekem kellett prédikálni, nem nekem kellett szervezni, én résztvevőként voltam jelen. Pihenés volt, feltöltődés, kikapcsolódás, baráti beszélgetések kint tanuló néhány magyar atyával, baráti beszélgetések a kollégákkal, a püspök atyákkal. Ezek mindig föltöltik az embert. Nekem ez most tényleg zarándoklat volt a legjavából.

A beszélgetést meghallgathatják a QR-kód alatti linken.

Vár a nyár és az élmények

Az iskola befejeztével egyre másra nyílnak meg a táborok. A Szombathelyi Egyházmegyei Karitás nyári tábora Nardán várja a gyerekeket, köztük a szombathelyi Magvető Tanodába járókat is. 7 héten át számos játék, tartalmas programok, foglalkozások várják a fiatalokat.

Idén 32. alkalommal nyitotta meg kapuit a Szalézi Nyári Oratórium Szombathelyen. Három héten át szerveznek a gyerekeknek élményekben, programokban, lelkeségben gazdag időtöltést. A tábor vezérmotívuma Don Bosco 9 éves kori álma, amely a rendre vonatkozott, de felhívja a figyelmet arra is, hogy Istennek mindannyiunk számára van egy álma, egy terve, amit maga Isten ránk szabottan tervezett. A mi hön áhított boldogságunk titka éppen a két álom – a miénk és Istené – találkozásában és egymásra találásában rejlik.

A megújult Szent Család Óvoda egy délutánra kinyitotta kapuit volt gyermekei és családjaik előtt

Az idei tanév elején adták át hivatalosan az újjáépített, modern és tágas zalaegerszegi Szent Család Óvoda épületét, ahol május 10-én egy különleges bejárás volt. Ez alkalommal azok a családok és az óvoda volt növendékei járták végig a megújult óvoda épületét és udvarát, akik az elmúlt 27 évben idejártak. Kovácsné Ujj Andrea intézményvezetővel és Stróbel László atyával, a Mária Magdolna templom apátplébánosával, az óvoda lelkivezetőjével Sárközi Violetta beszélgetett az óvoda indulásáról és küldetéséről.

Honnan indult a Szent Család Óvoda?

Szeptemberben megtörtént a hivatalos átadó ünnepség, és egy öt csoportos, a mai kor kívánalmainak megfelelő modern épületben kezdhették meg ezt a tanévet. De bennünk volt az a vágy, hogy azokat a családokat, volt óvodásainkat, és azokat az embereket is meghívjuk, és együtt adjunk hálát az óvoda létrejöttéért, akikkel annak idején együtt kezdtünk, együtt növekedtünk, akik nélkül a mai nap nem létezhetnénk, és nem lenne jövőképünk. Ez az óvoda 27 éve működik a városban, de ezt megelőzően néhány évig még csak Isten tervében létezett, meg a mi szíveinkben és vágyainkban. Ekkor elindultak az első hittanszervezők a városban, egyik itt a Köztársaság úti óvoda épületében. 1997-ben hosszú, imádságos szervezős küzdelem gyümölcseként megvalósulhatott az óvoda. Az egésznek a motorja Farkas Zoltánné Márti, aki nélkül nem jött volna létre az óvoda, illetve Lola néni, Julcsi néni. – mesélt az óvoda történetéről az intézményvezető. Mi fiatalok, akkor elkezdtük a teológiát, és már egyre többen lettünk, akik meghívást kaptunk Isten óvodájába. Abban az időben az egyház nem tudta működtetni az óvodát, ezért előbb létrehoztunk egy egyesületet, majd a Gyermekünkért 2000 Alapítványt,

amely két csoportot tudott elindítani egy olyan önkormányzati épületben, amiben mellettünk egy önkormányzati két csoportos óvoda is helyet kapott. Nagyon sok küzdelem mentünk keresztül, az együttélés, az alkalmazkodás mindenki részéről sok-sok áldozatot kívánt. Egyre nagyobb volt az érdeklődés az egyházi óvoda iránt, míg az önkormányzati óvodában elfogytak a gyerekek, őket máshol helyezték el, nekünk pedig felkínálták az egész óvoda-épületet, így tudtunk bővülni még egy csoporttal. Minden egyes növekedésünk összefogást kívánt meg a családok, az óvoda, a pedagógusok, és az egyház és az önkormányzat részéről. Hamarosan kinőttük a három csoportot, és ekkor újabb küzdelmek következtek. A negyedik csoportot a meglévő tornatermünk helyén, nem egészen szabályosan, de el tudtam indítani, amikor a mellettünk lévő ház tulajdonosai megkerestek minket, hogy eladnák a házukat. Az önkormányzat a mi összefogásunkkal megvásárolta nekünk ezt a házat. Ez a gyűjtés egy egész város összefogását indította el, a színház, az Aqua Park jótékonyági rendezvénye bevételét megkaptuk. Aztán a gyerekek elkezdtek imádkozni, hogy az óvodának legyen kápolnája, amiben van egy kisharang és egy nagyharang.

A régi óvodaépület nagyon rossz statikai állapotban volt, így nem bírta volna el a teljes felújítást, kiderült, el kell bontani. Ugyanezen a napon, amikor ezt megtudtuk, megkerestett minket másik két szomszéd, hogy a házuk eladó. Dr. Veres András püspök atya segítségével megvásároltuk ezt a két házat. Ez az óvoda imából, a szentségek jelenlétéből, és az Istenbe való kapaszkodásból épült, a mi tégláink, a mi alapunk az imádság. Magas létszámmal működünk Istennek legyen hála, sokan keresik és szomjaznak Istent. Az öt csoportba ma 135 gyermek jár. Mind az öt csoportban egy-egy atya a város öt plébániájáról jelen van az életünkben. Mind az öt atya számára fontos az evangelizálás, és nem csak a gyerekeké, hanem a család minden egyes generációjáé. Ezért fontos, hogy már kicsi gyerekkorban meg tudjuk élni azt, hogy nem tudunk Isten nélkül létezni. Most ebben az épületben van kápolnánk és az Úristen itt van közöttünk az oltári szentségben.

Honnan kapta az óvoda a nevét?

A Szent Család Óvoda nevet még a létrejöttünk előtt a Gyermekünkért 2000 Egyesületben a leendő szülők és leendő óvónénik fogalmazták meg. Szent Család Óvodaként indultunk, és ezzel meg is lett a küldetésünk, hogy a családok óvodája legyünk, a szent család mintájára. Az óvoda az egyetlen olyan hely a nevelés-oktatás rendszerében, ahol el tudjuk érni a család minden generációját. Ide nem csak kisgyermeket hoznak el, hanem a gyermek egy eszköz az Úristen kezében, hiszen a belé vetett magot minden nap a gyermek hazaviszi, és a hit magvait ülteti el azzal, ahogy az óvodában megtanult imádkozni, ahogy létformává lett az ő kis életében a hit. Mert a hit, nem hittan, hanem egy létforma. És ebbe mi is pedagógusként, és mindenféle munkatársaként elkezdtünk nevelődni. Együtt szerveztünk lelkigyakorlatokat szülőkkel együtt, együtt kezdtük keresni

a hitnek a növekedési útjait. A gyermekekben jól kell elültetni a magot, amit hazavisz, mert akkor a szülei visszajönnek, és közösséggé formálódnak. Az evangelizálás lett a víziója az óvodának, az örömhír, az élő hit továbbadása. Stróber László atya mondja el, hogy a lelkivezetőnek milyen feladatai vannak egy óvodában. Az imádság fontos feladat, vannak olyan cursillós csoportok, akik külön imádkoznak az óvodáért. Szentségi kápolnánk van, ahol kéthetente családos misét tartunk. Ez nagy ajándék mind az óvodának, mind a szülőknek, és a gyerekeknek, hogy az Úr Jézus közelében történik a hitre és az emberségre történő nevelés. Hittanórákat tartunk, nemcsak én, mert egyedül nem bírnám, hanem vannak atyák a plébániákról, akik szívesen segítenek a gyerekek hitre nevelésében. Az óvónők is igénylik a megbeszéléseket, de ők mindnyájan elvégeztek teológiai képzést, így nekem igazából csak támogatnom kell. Két családos közösség is innen indult, amelynél én magam is ott voltam az indulásuknál. Az egyik az Olajfa közösség, a másik egy kicsit idősebb közösség, és ezek a közösségek is igénylik még a támogatást.

Miért éreztétek fontosnak, hogy meghívjátok ide a mai napon a volt családokat?

Akárhova nézünk, mindenhol egy-egy családnak a keze lenyomatát vélem felfedezni, a múltban lévő családjaik nélkül ma nem tudnánk működni. Gyönyörű az udvarunk, szinte minden növény valamelyik családtól származik, a homokozót a szülők a gyerekekkel együtt ásták ki, és sorolhatnám tovább. Akárhova nézek, mindenhol látom a szülőknek a jelen lévő örökségét. És ez az örökség kötelez minket a hálaadásra, az együtt örvendezésre, ami talán erőtaralékot ad, nem csak nekünk, nem csak nekik, hanem a következő generációknak is. – fejezte be az óvodavezető.

Együttműködési megállapodás a Szombathelyi Egyházmegyével

Mindszenty József a szombathelyi premontrei főgimnáziumban érettségizett, majd a katolikus papnevelő intézet elvégzése után, 1915. június 12-én pappá szentelte gróf Mikes János. Ennek évfordulóján Zarándoknapot hirdetett az intézmény, amikor térítésmentesen tekinthetők meg Mindszenty József életútját és a kommunista diktatúra ideje alatti egyházüldözést bemutató kiállítás.

A megállapodás eredményeképp ez a sikeres kapcsolat folytatódik tovább együttműködés formájában. A Mindszentyneum kiemelten fontosnak tartja az együttműködést olyan magyarországi intézményekkel és szervezetekkel, melyek a kölcsönös kapcsolattartás és tudásmegosztás révén gazdagíthatják egymás ismereteit. Fő cél, hogy ismeretterjesztő előadások, tárlatvezetések által Mindszenty József tiszteletét, a nemzeti emlékezet hagyományait előmozdítsa, illetve az XX. századi egyházüldözést elszenvedettek történeteinek keresztül átélhetőbbé tegye a kiállításokat.

Az egyházmegye és a Mindszentyneum kölcsönösen törekszik egymás elismertségének növelésére, jó hírnevének és pozitív arculatának építésére és megtartására. A Szombathelyi Egyházmegye területén lévő oktatási intézmények számára javasolja a Mindszentyneum programjait és múzeumpedagógiai foglalkozásait. Támogatják a zarándokcsoportokat a Szombathelyi Püspökség és a Mindszentyneum kiállításainak megtekintésére.

Az együttműködés keretein belül egy hónapra érkezik a Mindszentyneum vitrinjébe a hónap műtárgya is: Mindszenty József palástja. Az 1945-ös bombatalálat után újjáépült templomot 1947. szeptember 7-én Vas megye szülötte és a Szombathelyi Egyházmegye egykori papja, Mindszenty József bíboros, hercegprímás (1892–1975) szentelte fel, közvetlenül a főpapi szentmise előtt. Ezen az eseményen viselt palástja megtekinthető egész júliusban a Mindszentyneum földszinti vitrinében.

Nagy megtiszteltetés, hogy a Veszprémi Érsekség mellett a Szombathelyi Egyházmegyével is együttműködési megállapodást írt alá a Mindszentyneum Tagintézmény-vezetője, Csengei Ágota és Dr. Székely János szombathelyi megyéspüspök.

A Mindszentyneum megnyitása óta aktív résztvevője a Szombathelyi Egyházmegye, sok diákcsoport, hittanos táborok és bémálkozóknak szóló rendezvények mellett, papi rekollektációs napot is tartottak már az intézményben.

Szent Gellért-díjak átadása

Június 28-án év végi hálaadásra gyűltek össze a Szombathelyi Egyházmegye fenntartásában működő oktatási-nevelési intézmények pedagógusai, dolgozói a szombathelyi Szent Kvirin-templomban. Átadták a Szent Gellért-díjakat. Ezüst fokozatban Balogné Incze Melinda, a körmendi Boldog Batthyány László Katolikus Általános Iskola és Szeléné Iván Henrietta, a celledömölki Szent Benedek Katolikus Általános Iskola pedagógusai részesültek. A Szent Gellért-díj arany fokozatát Németh Roland, a szombathelyi Boldog Brenner János Általános Iskola és Gimnázium; Tonweber Ágnes, a szentgotthárdi Szent Gotthárd Általános Iskola; Kovács Zsuzsanna, a szentgotthárdi Szent Gotthárd Általános Iskola és Gimnázium Magyarlak-Csörötneki Általános Iskola; Bíró Kinga és Hidegh Lászlóné, a sárvári Szent László Katolikus Általános Iskola pedagógusai vehették át dr. Székely János megyéspüspöktől.

„Korán reggel jövök segítségért, és várok szavaidra.” (Zsolt 119,147)

2025-ben Szentévet ünnepel az Egyház. Ferenc pápa kérésére ezt egy felkészülési év előzi meg, melynek középpontjában az imádság áll. Pongrácz Benedek diakónusunk segítségével havilapunk olvasóit elkísérjük ezen az úton.

Amikor egyik nyáron meghívtak az első imatáboromba, nem tudtam mire számítsak. Minden előítéletemet, félelmeimet el tudtam engedni, amikor kics csoportokban megbeszéltem a saját tapasztalatainkat. A következő években már tudatosan készültem ezekre az imádságokra, és így találkoztam Karthauzi Guigó intelmeivel. Ő azt mondta, hogy a lectio divina a létra Isten országa felé, és a létrafokok az imádság egyes elemeinek állandó ismétlődése. Olvasás, elmélkedés, imádság, szemlélődés. Négy egyszerű szó, amely a Végtelen felé mutat. A lectio divina nem a szentírástudomány, a Biblia értelmezésének módszere, hanem az Istenbe kapaszkodás egyik ősi lehetősége.

Mielőtt nekiállunk a Szentírást olvasni, csendesedjünk el, vegyünk fel kényelmes testpozíciót, és hívjuk a Szentlelket, hogy világosítsa meg értelmünket. A szentírási részletet figyelmesen, csendesen olvassuk el. Akár többször is, és figyelhetünk rá, hogy mi szólít meg minket, mivel rezonálhatunk. Legyen szó a napi evangéliumról, amelyet hallunk a szentmisében, és újra azzal a részlettel találkozunk imádságunkban. Vagy olvashatjuk folyamatosan a Szentírást (lectio continua) - amelyre a lelki írók is biztatnak bennünket -, hogy a Lélek vezetésével a teljes Szentírást átéljük, és meghallhassuk benne Isten hozzánk intézett szavát.

Az olvasást követi az elmélkedés, azaz amikor a szentírási részletet nem racionálisan elemezzük ki, nem tárgyyszerű kérdésekre keressük a választ, hanem hagyjuk, hogy a Szentlélek mutassa meg nekünk a Szeretet üzenetét a Szentíráásban. Az elmélkedésben nem cselekvők vagyunk, hanem passzívan érzékeljük a Lélek munkálkodását. Mintha Jézus ott kopogtatna a mi ajtónkon, és a Vele való találkozáshoz egyszerűen csak ajtót kell számára nyitnunk. Nem akkor kell kitakarítani a lakást, nem akkor kell megvendégelni legfinomabb főztünkkel, hanem Mária módjára engedni, hogy jelen lehessen az életünkben.

Milyen szinteket nyit meg számunkra, milyen értelmet ad, mily módon kapcsolja életünket az adott szakaszhoz.

Az elmélkedés során észlelt kapcsolódásainkat, érzéseinket az imádságban feltárhathatjuk Isten előtt. Mi az, ami nehézséget okoz az adott szakasszal kapcsolatban, mi az, ami félelmet kelt bennünk. Esetleg, ha az olvasottakkal kapcsolatban azt érezzük, hogy mintha igazán rólunk szólna, ezeket mind megoszthatjuk az imádságban Istennel. Megoszthatjuk vágyunkat, hogy Benne szeretnénk megerősödni, Vele szeretnénk találkozni. Ha segít, azokat a kifejezéseket, mondatokat többször megismételhetjük magunkban, amelyek megszólítottak bennünket. Figyelhetjük, hogy Isten milyen módon formál, érint minket az imádságban. Érzékelhetjük, hogy hogyan válaszol kérdéseinkre, milyen módon mutatja meg jelenlétét, mit tanít nekünk.

A szemlélődés során pedig elidőzhetünk Isten jelenlétében. Itt már nem kell megszólalnunk, nem kell szívünkkel megfogalmaznunk semmit. Ahol Isten megérintett, ahol formált minket, visszatérhetünk oda, és elidőzhetünk Vele. A szemlélődés által belekapaszkodhatunk az igazságba, mint egy korlátba, amely a Mennországba vezető létra mellett található. Ez a találkozás már nem Isten ajándékai miatt történik, hanem egyszerűen csak önmagáért, a legnagyobb Szeretetért, az Igazságért. Majd hálát adhatunk Neki egy fohással, és lezárhatjuk találkozásunkat egy Dicsőséggel vagy saját szavainkkal.

A lectio divina az egyik legősibb imamód, amelyet a hagyományunk a mai napig ápol. Találkozhatunk benne Istennel, és megnyílhatunk az üzenet előtt, amelyet az Igén keresztül szeretne velünk megosztani. Guigó 4 lépcsőfoka talán mechanikusnak tűnik, amely a gyakorlatban összefolyhat, s eggyé válhat. Nem egy rugalmatlan modell, hanem a rugalmasságát az imádságban való elmerülésünk adja. Ha segít minket, és valóban expedíció vagyunk a lectio divinában, akkor a Szentlélek lesz számunkra az iránytű! Engedjük, hogy az Ige formálja életünket, tanítson minket szeretetre, és lépcsőként szolgálhasson a Mennybe.

800 éves évforduló

Szent Ferenc stigmatizációjának 800 éves évfordulójára emlékeznek ebben az évben a ferences közösség. A nagyhéten, a szombathelyi ferencesek egy flashmobban idézték fel ezt az eseményt, összekötve Jézus szenvedéstörténetével.

A videó megtekinthető a Qr-kód alatti linken.

Szombathelyi Egyházmegyei Kalendárium 2025

Már előrendelhető egyházmegyéink kalendáriumának új száma, amely 2024 őszén jelenik meg.

Vásárlásukat a Martinus Kiadóban és a plébániákon jelezhetik.

A kiadványban – többek között – egyházmegyéink papjai osztják meg gondolataikat újmiséis jelmondatukról; vasi és zalai egyházi népénekeket ismerhetnek meg; Szent Márton példája nyomán a tökéletesebb Krisztuskövetésre adunk ötleteket; emellett a gyermekek színezőt, az idősebbek pedig recepteket is találhatnak a kiadványban.

2024.
augusztus 2.
péntek

Zarándoklat

**Gyalogos zarándoklat a Vendvidéken
Fekete Szabolcs Benedek segédpüspök vezetésével**

Tervezett program:

8.00 Az autóbusz indulása
Szombathelyről

9.00 Szentmise Felsőszőlőkön,
majd gyalogos zarándoklat
(kb. 20 km)
Közben imádság, gyónási lehetőség,
csendes idő...

Kb. 17.00
Záróima Felsőszőlőkön
Hazautazás

Az autóbuszos utazás költsége: 2.500,- Ft

A zarándoklathoz egyéni utazással is
lehet csatlakozni.

Jelentkezés: pasztoralis@martinus.hu;
94/513-198

Jelentkezési határidő: július 10.

Kórházlelkészek elérhetőségei:

Szombathely - Orsos Zoltán
+36 30 619 5474

Zalaegerszeg - Horváth István Sándor
+36 30 211 9359

Martinus
www.martinus.hu
a Szombathelyi Egyházmegye havilapja

Főszerkesztő: Molnár Péter • **Szerkesztők:** Fábíán Tamás, Dr. Kürnyek Róbert, Molnár Péter, Nagy Dóra, Pálinger Réka, Rónainé Magyar Krisztina

Kiadó: Martinus Könyv-és Folyóirat Kiadó (9700 Szombathely, Berzsényi Dániel tér 3.)
Telefon: 94/513-191 • **E-mail:** info@martinuskiado.hu • **Internet:** www.martinuskiado.hu

Felelős kiadó: Dr. Perger Gyula

Nyomdai kivitelezés: Yeloprint Kft. • **ISSN 2060-145X**

Az újságban megtalálható cikkek a forrás megjelölésével szabadon felhasználhatók.